

၀ ၆ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁

ရင်ဖြတ်နိုး

အမှန်းမှီးလေး
တိတ်ပေးပါ

အခန်း (၁)

“အဖေ ...”

“...”

“အဖေ”

“...”

အမောတကြီးခေါ်သံနှင့်အတူ
အိမ်လေးပေါ်အပြေးတစ်ပိုင်းတက်သွားတဲ့ သူက အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ရှစ်နှစ်
သားအရွယ် ကောင်လေးရယ်ပါ။

အမုန်းမိုးရဲ့ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ဆီမှာ လည်း
မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးတွေနှင့်။

တစ်လမ်းလုံးငိုလာတာလေ။

ကျောင်းကနေ အိမ်အပြန် ရွာထိပ်ပိုင်းအိမ်က ဒေါ်ကြီးတင်သောင်း
ရဲ့ အသိပေး စကားလေးတွေကြားပြီး မယုံတစ်ဝက်၊ယုံတစ်ဝက်နဲ့ အဖေ
ဆီကိုပြေးပြီး မေးမလို့ ပြေးသွားမိတာ။

အမေ အိမ်ကနေထွက်သွားပြီဟု ဒေါ်ကြီးတင်သောင်းက ပြောလိုက်
တာ မဟုတ်လား။ အမုန်းမိုး ကျောင်းသွားနေတုန်း အဖေနဲ့ အမေအကြီး
အကျယ်စကားများကြသည် ဟု ဒေါ်ကြီးတင်သောင်းကပြောပြသည် ။
ဒေါ်သကြီး၍ ထစ်ခနဲဆို လက်ပါတတ်တဲ့ အဖေအကျင့်ကြောင့်မခံနိုင်ဘဲ

အိမ်ကနေ အထုပ်ဆွဲဆင်းသွားသည် ဟု ပြော၏။

အမုန်းမိုး လန့်သွားရပြီ။

သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရပြီ။

အမေ ...

ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ။

အမုန်းမိုးကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး အမေထွက်သွားတယ်ဆိုတာ လုံးဝကိုမယုံကြည်နိုင်စရာပါ။

ကြားကြားချင်း အမုန်းမိုး အသံထွက်ကာပင်အော်ငိုမိသည် ။ အမေဘာကြောင့် အခုလို လုပ်သွားရသလဲဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက မိသားစုသုံးဦးနေထိုင်သော အိမ်ခြံဝိုင်းလေးဆီသို့သာ ဦးတည်နေတော့သည် ။

အဖေ့ကိုသာ အသံကုန်ဟစ်ကာခေါ်မိ၏ ။

“အဖေ ...”

အိမ်လေးပေါ်တက်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ အရက်ထိုင်သောက်နေတဲ့ အဖေ။

အမုန်းမိုးခေါ်တာကိုမထူးပေမယ့် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာတဲ့ သူ့ကိုတော့ အရက်ခိုးတို့ နဲ့ ရီဝေနေသော မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည် ။

“အဖေ ... အမေရော ...အမေရောဟင်...”

ပြေးလာရသည့် အရှိန်ကြောင့်လူက အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် ဟောဟဲဆိုက်နေသည့်ကြားက ဗလုံးဗထွေးမေးမိသည် ။

အဖေက မဖြေ။

သူကြိုက်သော အရက်ကိုသောက်မြဲတိုင်းသာ သောက်နေခဲ့၏ ။အမုန်းမိုးစိတ်မရှည်နိုင်ပါ။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး အမေဘယ်ကိုထွက်သွားသလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်တွေနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည် ။

“အဖေ ...”

“ဘာလဲကွာ ... စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ မင်းကတင်္ဂီဂျီနဲ့ ”

“အမေ အိမ်ကနေဆင်းသွားတယ်ဆို အဖေ...”

“အေး ... ထွက်သွားတာတော့တွေ့တာပဲ ”

အဖေ့ဖြေပုံက သွေးအေးအေးပဲ။ သောက်ထားတာအရှိန်တော်တော်လေးရနေပုံပင်။ စကားသံတွေ လုံးထွေးနေ၏ ။ ခေါင်းကလည်း စိုက်ကျချင်နေသည် ။သိပ်မကြာခင် အဖေလှဲချကာအိပ်တော့မည်။

ဒါကို ...

အမုန်းမိုးသိနေတဲ့ အတွက် အဖေ့ကိုအိပ်မပျော်ခင်သိချင်သမျှမေးနေမိခြင်း ဖြစ်၏ ။

“အဖေ ...”

“ပြော ...”

“အမေ ... အမေက ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

“မသိဘူးလေ ... မင်းအမေကပြောမှ မသွားတာ၊ သွားလဲကောင်းတာပဲ ... မျက်စိရှုပ်နားငြီးသက်သာတယ် ... လင်ယောက်ျားအပေါ်ချစ်ခြင်းမေတ္တာဝေးလို့ အားနာစိတ်လေးနဲ့ တောင် အကောင်းမမြင်ပေးတတ်တဲ့ မိန်းမ ... သွား ...ထွက်သွားတာပဲကောင်းတယ် ...”

ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတဲ့ အရှိန်နှင့် အဖေက ပြောချင်ရာတွေ
လျှောက်ပြောနေသည်။

ဟင့်အင်း ...

အမုန်းမိုး အဲဒီစကားတွေ နားမထောင်ချင်ဘူး။

အမုန်းမိုး သိချင်တာတစ်ခုတည်း။

အဲဒါ ...

အမေ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲလေ။

“အဖေ ...”

“ဘာလဲကွ ...”

“အမေ ဘယ်ကိုထွက်သွားမယ်ထင်လဲဟင် ...”

“မသိဘူး ... အင်း ... သူ့အမျိုးတွေရှိတဲ့ ဆီ သွားချင်သွားမှာ ပေါ့ ...

”

အမျိုးတွေတဲ့ ။

အမေ မပြောဖူးပါဘူး။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တဲ့ အမေက အဖိုးနဲ့ အဖွား ဆုံးသွားပြီ
ကတည်းက ရွာမှာ ဒီအတိုင်းပင်ဆက်နေခဲ့သည် ။ အမုန်းမိုးတို့ တွေ ဘ
ယ်အမျိုးအဆွေအိမ်ကိုမှ သွားမလည်ဘူးခဲ့ပါ။
အမေကပဲဆွေခန်းမျိုးခန်း ဖြတ်နေတာလားမသိ။ အမျိုးတွေရှိသေးတ
ယ်လို့ တစ်ခါမျှကိုမကြားဘူးတာပါ။

“အဖေ ...”

“ဟင် ...”

“အမေ့အမျိုးတွေက ဘယ်မှာ ရှိလို့ လဲ ...”

“ရန်ကုန်မှာ ...”

“ရန်ကုန် ...”

အမုန်းမိုး သံယောင်လိုက်ကာ အဖေ့နောက်ကနေ ရေရွတ်မိသည် ။

“အမုန်းမိုး ...”

“ဗျာ ...”

“အဖေ့ကိုချစ်လား ...”

“ဗျာ ...”

“ဟေ့ကောင် ...ငါ့ကိုချစ်လားလို့ မေးတာ ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ”

အမုန်းမိုးတစ်ယောက်အဖေစိတ်ချမ်းသာအောင် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖြေလိုက်မိသည် ။

“မင်းအမေကိုရော ...”

“ချစ်တာပေါ့ အဖေရဲ့ ...”

“မင်းအမေနဲ့ ငါနဲ့ မင်းဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်လဲ ...”

အမေ့ကိုဟု အမုန်းမိုးဖြေလိုက်ချင်ပါသည် ။

အဖေ့ရဲ့ ဒေါသကိုအမုန်းမိုး ကောင်းကောင်း သိပါသည် ။ စိတ်မထင်လျှင် တွေ့ရာဆွဲပြီးရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် အဖေ့ကိုသေလောက်အောင်ပင် အမုန်းမိုးကြောက်ပါသည် ။

“ဟေ့ကောင် ... ဖြေလေကွာ ”

“ဟို ... ဟို ... အဖေ ... အဖေကို ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ”

စကားအဆုံးကွဲမတတ် အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ သဘောတွေကျကာ
အော်ရယ်လိုက်တဲ့ အဖေကြောင့် အစကတည်းကမှ ရှိန်သည့်စိတ်နှင့်အ
နောက်ဘက်ကလေးသို့ ခြေတစ်လှမ်းစာလောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ။

“ညာတယ်ကွာ ... မင်းညာတယ် ... မင်းလား ...ငါ့ကိုမင်းအမေထ
က်ပိုချစ်မှာ ... မင်းက မအေချစ်ကောင်ပါကွာ ... အမုန်းမိုး ...”

အမုန်းမိုး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့ပိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိ
သည်။ ။

သူ ...

သိချင်တာကို သိရပြီးပြီလေ။

အမေက ရန်ကုန်မှာ တဲ့။ ။

အမျိုးတွေလည်း ရှိနေသေးသည်။ ။

“အမုန်းမိုး ...”

“ဗျာ ...”

“ လာစမ်း ... ဒီနားကို”

အဖေက လှမ်းခေါ်နေသည်။ ။

သူ ...

မသွားမိပါ။

ရှေ့တိုးဖို့ နေနေသာသာ အဖေ့ကိုကြောက်ရွံ့သည့်စိတ်နှင့် အနောက်
ဘက်ဆီသာ ထပ်ဆုတ်လိုက်မိသေးသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ... လာလေကွာ ... ဒီနားကို မင်းကို ...ဖအေခေါ်နေ
တာကွ ... ပထွေးခေါ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ အဖေအရင်းခေါ်နေ
တာ”

အမုန်းမိုး ခေါင်းလေးကိုသာခါယမ်းပြမိသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ... လာဦးလို့ ဆို ...”

“ဟင့်အင်း ...”

“အေး ... မလာလဲနေကွာ ... မင်းကို အကောင်းနဲ့ မုန့်ဖိုးပေးမလို့
ခေါ်တာ ... မအေမရှိလို့ အားမငယ်အောင်နေလို့ ပြောမလို့ ... မင်းကစီ
မ်းတော့လည်း ငါကစီမ်းရမှာ ပဲပေါ့ ... နေ ... နေ၊ မင်းဘာသာစိတ်ချမ်း
သာသလိုနေ ... ငါတော့ရေချိန်တောင်ကျော်သွားပြီ ... လှဲတော့မယ် ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခေါင်းရင်းဘက်က ခေါင်းအုံးပေါ် တုန်းခနဲလှဲချ
လိုက်တဲ့ အဖေ။

အမုန်းမိုးအိမ်လေးပေါ်ပြေးတက်ကာ အိပ်ခန်းလေးဆီသွားမိသည်။ ။

လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်များ ခါထုတ်ကာ အဝတ်အစားသုံးစုံစာလော
က်ထိုးသိပ်ထည့်လိုက်၏။ ။ ထရုံအကြားတွင် တုတ်ကလေးနှင့်ထိုးကာ
ကပ်ထားသော အမေ့ဓာတ်ပုံကိုဆွဲယူကာ အိတ်ထဲထည့်ပြီး အပြင်သို့ပြ
န်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

သူ ...

ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေ။

အမေ့ကို လိုက်ရှာမလို့ ။

ချစ်တယ်။

အမေ့ကိုအရမ်းချစ်တယ်။

အမေနဲ့ ပဲ အတူတူနေချင်တယ်။

အမေ ...

အဖေနဲ့ ရန်ဖြစ်ကာ စိတ်ဆိုးပြီး အမုန်းမိုးကိုပါထားရစ်ခဲ့သည် ။

အမေ မသိဘူးလား ...။

အမေမရှိဘဲ အမုန်းမိုးတစ်ယောက်တည်းမနေတတ်ဘူးဆိုတာ အမေမေ့နေပြီလား။ အဖေဆိုတာ အမုန်းမိုးနဲ့ လက်ပွန်းတစ်တီးနေခဲ့တဲ့ သူမဟုတ်ပါ။ အလုပ်ကိုအကြောင်းပြပြီး လနဲ့ ချီအဝေးမှာ နေနေတတ်ခဲ့တဲ့ သူ။ ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် အဖေအိမ်ကိုပြန်မလာတတ်လွန်းလို့ ဖအေ မုန်းတောင် မသိဘူးတဲ့ ။ အိမ်ပေါ်တက်လာရင်နှင့်ချတတ်သည် ဟု အဖေကစိတ်ကောင်းလေးဝင်နေချိန်တွင် ရယ်ရွှင်စရာစကားအဖြစ်ပြောပြတတ်သည် ။ အဖေကို အဲဒီလောက်တောင် အမုန်းမိုးစိမ်း၏။

အမုန်းမိုးနေ့စဉ်နဲ့ အမြဲခိုဝင်ခဲ့ရတာ အမေ့ရင်ခွင်တစ်ခုတည်းပါ။ အမုန်းမိုး အမေ့ကိုအရမ်းချစ်သလို အမေကလည်း အမုန်းမိုးကိုအရမ်းချစ်သည် ။ ရရာအလုပ်ကို မငြီးမငြူလုပ်ကိုင်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းစာရေး ငြိမ်းရအောင် အမေလုပ်ကိုင်၏ ။ လူတန်းစေ့ အဝတ်အစား ကိုဆင်သည် ။

ကျောင်းနေတဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ အမေပို၍ အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့ရသည် ။ အဖေကငွေတော့ရှာပေးပါရဲ့ ။ သူပေးတာနဲ့ ပြန်ယူတာပိုများ သေးသည် ဟု အမေကငြီးငြူနေတတ်သည် ။ တကယ်လည်း ဟုတ်တာပဲလေ

။အဖေကအသောက်အစားတင်မက လောင်းကစားကလည်း ဝါသနာပါ
သေးတာဆိုတော့ ရှာလို့ ကိုပဲ မလောက်ငှနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာပေါ့ ။

အမေနဲ့ အဖေတို့ တွေ့တာနဲ့ ရန်ချည်းပဲဖြစ်နေတတ်သည် ။ တစ်ခါ
တစ်ခါ ပါးစပ်ကပြောတတ်ပေမယ့် လက်ပါသည် ကများ တတ်သည့် အ
ဖေအကျင့်ကြောင့် အမေ မကြာခဏဆိုသလို ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ခံ ဒဏ်
ရာများ ရတတ်သည် ။

အမေ ...။

ခုတော့...

ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဝေးရာကိုထွက်ပြေးသွားပြီပေါ့လေ။

အမုန်းမိုး ...

အမေ့ကိုအပြစ်မတင်ပါဘူး။

ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်တွေနဲ့ ပဲ ခွင့်လွှတ်နေမိသည် ။

အမုန်းမိုးဝမ်းနည်းခံစားနေရတာတစ်ခုတည်း။

အဲဒါ ...

အမုန်းမိုးကိုထားခဲ့ရက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

အဖေနဲ့အမုန်းမိုး မနေချင်ဘူးဆိုတာ အမေမသိတာလဲမဟုတ်ပါဘဲနှ
င့်ထားရစ်ခဲ့ရက်သည် ။

အမုန်းမိုးဝမ်းအနည်းဆုံးပါပဲ။

အမေ ...

အမုန်းမိုး သိပ်ချစ်ရတဲ့ အမေ ...။

အမေ့ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်။

အမုန်းမိုးတစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုခိုင်မာစွာချလိုက်မိသည်

။

အိမ်အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်၏ ။

အရက်ရှိန်နဲ့ အဖေက အိပ်မောကျနေပြီ။

အမုန်းမိုး အဖေနားသို့တိုးကပ်သွားမိသည် ။ ပြီးနောက် အဖေအင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ သူ့လက်နှင့်အသာလျှိုပြီး နှိုက်လိုက်၏။ တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူတွေရော နှစ်ရာတန်၊ တစ်ရာတန်အကြွေတွေပါ သူ့လက်ထဲပါလာသည် ။

အမုန်းမိုး ...

ပိုက်ဆံတွေအားလုံးလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည် ။

ပြီးနောက် ...

နေရာလေးကနေထရပ်လိုက်၏ ။

အဖေမျက်နှာဆီ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်မိသေးသည် ။

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့ အကြည့်လေးနှင့်ပါ။

အဖေကတော့ လုံးဝမသိ။

အမုန်းမိုး။

လွယ်အိတ်လေးကိုရင်မှာ တင်းနေအောင်ပိုက်ကာအိမ်လေးပေါ်က နေဆင်းလာခဲ့လိုက်တော့သည် ။

အခန်း(၂)

ရန်ကုန်တဲ့ ...။

အမုန်းမိုးတစ်ခါမှ ရောက်ဖူးခြင်းမရှိသည့်နယ်မြေစိမ်းတစ်ခုပါပဲ။
ဘယ်လိုသွားရမယ်။ ဘာကားတွေစီးရမယ်ဆိုတာ အမုန်းမိုးမသိပါ။ ရွာ
ကနေခြေလျင်လျှောက်ကာ ကတ္တရာလမ်းမကြီးကိုတွေ့တော့မှ အသက်
ကလေးကို ဝအောင်ရှူနိုင်သည် ။

ဒီလမ်းထိပ်ကနေ ကားကိုတားစီးလျှင်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ...

ရွာက တစ်ယောက်ယောက်ထွက်လာလျှင် အမုန်းမိုးကိုမြင်ပြီး စစ်
လား၊ ဆေးလား၊ မေးလား၊ မြန်းလားလုပ်မှာ စိုးရိမ်မိသည် ။ အဖေ့ဆီ
ကိုပြန်ပို့ခံရမှာ ကြောက်လို့ ပါ။ အမုန်းမိုးသွားချင်တာ အမေ့ဆီကိုပဲလေ
။

ဒါ့ကြောင့် ...

နေရာလေးမှာ ကြာကြာရပ်မနေရဲဘဲ လမ်းမှာ ဖြတ်မောင်းလာသော
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကိုတားကာ အကြုံလိုက်စီးချင်လို့ ဟု အကူအညီတော
င်းမိသည် ။ ဆိုင်ကယ်မောင်းလာသော ဦးလေးကြီးကသဘောထား
ကောင်းစွာပင် ခေါ်တင်တာမို့ ရွာထိပ်ကနေအဆင်ပြေစွာပင် သူထွက်
လာနိုင်ခဲ့ပါသည် ။

နှစ်ရွာမြောက်ရောက်တော့ ဦးလေးကြီးက ဆင်းခိုင်း၏။ သူကဒီရွာ သားတဲ့ လေ။ အမုန်းမိုးကို ကာစီးနိုင်မယ့်နေရာ ညွှန်ပြပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ရွာလမ်းအတိုင်း ကွေ့ဝင်သွားတော့၏ ။

အမုန်းမိုးတစ်ယောက် သူ့လိုပဲကားတားစီးရန်စောင့်နေကြသော လူ တွေရှိရာနေရာလေးဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည် ။ ကားစီးရန်စောင့် နေကြသော လင်မယားဖြစ်ဟန်တူသည့်စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် တစ်ဦးတည်း သီးသန့်ခွဲထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်။

အမုန်းမိုး ...။

အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်ကာ ထိုတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ခွဲထိုင် နေတဲ့ လူကြီးရဲ့ အနားတိုးကပ်သွားလိုက်သည် ။

“ဘကြီး ...”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ထိုလူကြီးကထိုင်လျှက်ကနေ မော့ကြည့်သည် ။

အမုန်းမိုးတစ်ယောက် ထိုလူကြီးအနီးတွင် လွယ်အိတ်ကလေးပိုက်ပြီး ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လိုက်၏ ။

“ဘကြီး ...”

“ပြော ... ကောင်လေး ...”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားချင်လို့ ၊ အဲဒါ ဘာကား တွေစီးရသလဲမေးချင်လို့ ပါ ”

“ဟေ ...”

“ရန်ကုန်မြို့ကိုလေ ... ဘကြီးသိလား ”

“ဟ... သိတာပေါ့”

“ဟာဗျာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကိုသွားချင်လို့ ၊ အဲဒါ ...ဘာကားစီးပြီး ဘယ်လိုသွားရတယ်ဆိုတာ မသိလို့ ပါ ဘကြီး၊ ပြောပါဦးဗျာ ... ဒီကနေ ဘာကားစီးရမလဲ ...”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းကရန်ကုန်ကိုတစ်ယောက်တည်းသွားမလို့ ဟုတ်လားကောင်လေး”

“ဟုတ် ...ဟုတ်ကဲ့”

“လူကြီးမိဘတွေလည်း အဖော် မပါဘူး ... မင်းအရွယ်လေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းခရီးသွားလို့ ဖြစ်မလား...”

“ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော့် အမေရှိတယ်တဲ့ ...”

ဟင် ...။

ကောင်လေးစကားကြောင့် ဦးဘရွှေတစ်ယောက်မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည် အထိ အံ့အားသင့်သွားရသည် ။

“မင်း ဘယ်ရွာကလဲ ကောင်လေး ...”

ဦးဘရွှေအမေးကို ကောင်လေးကမဖြေ။

ထားလိုက်တော့ ... ကောင်လေးက မသိစေချင်ဘူးထင်ပါရဲ့ လေ။ ဦးဘရွှေစိုးရိမ်တာက ဒီအရွယ်လေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းခရီးသွားတာကိုပဲ။ ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာလေးကိုကြည့်တော့စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်လေးတွေတွေ့ရသည် ။

“ကောင်လေး ...”

“ဗျာ ...”

“ရန်ကုန်မှာ မင်းအမေရှိတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောတာလဲ”

အဖေပြောတာဟု အမုန်းမိုးမပြောချင်ပါ။

တော်ကြာနေ ...

အုပ်ထိန်းသူ အဖေတစ်ယောက်လုံးရှိနေပါလျက် အိမ်ပြေးလုပ်သည် ထင်ကာ ပြန်ပို့နေမှာ စိုးမိသည် ။

“ရှာကလူကြီးတွေပြောတာပဲ ဘကြီး ...”

“ဟ ... သူများ တွေပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာလျှောက်ပြောတာနဲ့ တင် မင်းကမင်းအမေကို ရန်ကုန်အထိလိုက်ရှာမလို့ ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဟာ ...ဒုက္ခပါပဲ ...”

အဘကြီးက အမုန်းမိုးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ရှိကာ ခေါင်းတွေပင် တဗျင်းဗျင်းမြည်အောင်ကုတ်နေတော့သည် ။

“ကျွန်တော့်ကို အမေကပြစ်သွားပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒီစကားကို ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူးဘကြီး ... အမေ ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်တာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ သူ့ဘဝမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ် တဲ့ ...ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ့အသက်ရှင်သန်နေတာလေးက အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတာတဲ့ လေ ... အမေ ... ကျွန်တော့်ကိုအလိုမရှိဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘကြီး ...”

မြတ်စွာဘုရား။

မအေက စွန့်ပစ်သွားခြင်းကိုခံရတဲ့ ကလေးပါလား။

သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။

မျက်ရည်လေးတွေ တပေါက်ပေါက်စီးကျကာ ရှိုက်သံတစ်ဝက်ရော

ယှက်နေသော အသံလေးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ဦးဘ
ရွှေရင်ထဲ စာနာသနားစိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေရသည်။ ။

“ဘကြီးရယ်...ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမေ
ကို ကျွန်တော်သွားရှာချင်လို့ ပါ ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆို
တာလေးပဲ လမ်းညွှန်ပေးပါနော် ...”

အမုန်းမိုး ...

တောင်းတောင်းပန်ပန်လေးနှင့်ပြောမိသည်။ ။

“ဟုတ်ပါပြီ ရန်ကုန်ရောက်အောင်သွားဖို့ လမ်းညွှန်ပေးတယ်ပဲထား
... ဟိုရောက်ရင် မင်းဘယ်လိုဆက်ရှာမလဲ ကောင်လေး ... မင်းမှာ မင်း
အမေရဲ့ လိပ်စာရှိလို့ လားကွ ”

လိပ်စာတဲ့။ ။

အမေရှိနိုင်မယ့်နေရာပေါ့။

မသိ။

တိတိကျကျ ဘာတစ်ခုမှ အမုန်းမိုးမသိပါ။ အဖေက သူ့အမျိုးတွေရှိ
တဲ့ ရန်ကုန်ကိုပဲသွားမှာ ပေါ့ ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခုတည်းနဲ့ တင်
ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုရောက်အောင်သွားဖို့
အိမ်ကနေအပြီးတိုင်ထွက်လာခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ။

“ကောင်လေး ... ငါမေးနေတယ်လေ၊ မင်းအမေရှိနေနိုင်တဲ့ နေရာ
ကို သိသလားလို့ ...”

“ဟင့်အင်း ...”

အမုန်းမိုးခေါင်းခါပြတော့ မေးခွန်းထုတ်တဲ့ ဘကြီးမျက်မှောင်ကြီး

ကုတ်တက်ကာ တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ ။

“ဘာလိပ်စာမှ မရှိဘဲ မင်းအမေကိုဘယ်လိုရှာမှာ လဲ ”

“ကျွန်တော့် အမေရဲ့ ညာဘက်မေးအောက်နားမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုရှိတယ် ... အဖေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ထိခိုက်မိသွားတာလေ။ ဆေးခန်းမှာ သုံးချက်လောက်ချုပ်ရလို့ ဒဏ်ရာဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော်အမေ့ကိုမြင်ရင်မှတ်မိပါတယ်”

“ပြဿနာပဲ ...ဒါမှ တကယ့်မဟာပြဿနာပဲကွာ”

ဦးဘရွှေတစ်ယောက်

အသံလေးထွက်ကာပင် ငြီးငြူလိုက်မိတော့သည်။ ။

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် လိုင်းကားတစ်စီးထိုးရပ်လာ၏။နဘေးမှာ ရှိသော လင်မယားနှစ်ယောက် ကားပေါ်တက်သွားကြသည်။ ။ ဦးဘရွှေကတော့ ထိုင်နေလျက်သားရှိ၏။ထိုကားက ဦးဘရွှေစီးမည့်ကား မဟုတ်ဘူး လေ။ ဒီတော့ ... အေးဆေးဆက်ပြီးစောင့်ရဦးပေမပေါ့။

အရေးထဲ ...

ကောင်လေးတစ်ယောက်က လာငြိနေသေးသည်။ ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဦးဘရွှေ ထိုကောင်လေးကို ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေအောင်မခွဲထွက်ရဲ

။

ကောင်လေးက ...

မိဘတွေစွန့်ပစ်ခြင်းခံရတဲ့ ကောင်လေးလေ။

ဦးဘရွှေကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို နေလို့ ရပေမယ့် မရုန်းထွက်ရက်ဘဲရှိ

နေရသည်။ ။

“ဘကြီး ...”

“ပြော ...”

“ဘကြီးကရော ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲဟင် ...”

“ငါကရန်ကုန်ကိုသွားမှာ ...”

“ရန်ကုန် ...”

ရန်ကုန်ဆိုတဲ့ အသံလေးကိုကြားလိုက်ရသည် ဆိုလျှင်ပဲ အမုန်းမိုးရင်ထဲဝမ်းသာလုံးလေးပင်ဆိုတက်သွားရပါသည်။ ။

အမုန်းမိုးလည်း ရန်ကုန်ကိုသွားချင်နေတဲ့ သူပဲလေ။

“ဟေ့ ... ကောင်လေး ... ရန်ကုန်ကိုသွားမှာ ဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းဖို့ တော့ မစဉ်းစားနဲ့ နော်၊ မင်းလမ်းမင်းသွားဖို့ ပဲပြင်ထား ... ငါ့ကိုတော့ ပြဿနာမရှာပါနဲ့ ကွာ ... ငါ့ရွာကိုပြန်လာတာ ငါ့ညီမဆုံးလို့ ခဏခွင့်တောင်းပြီးလာတာ၊ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ မင်းကိုပါခေါင်းထဲ ထည့် မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ ကောင်လေး ”

“ဘကြီးရယ်...ကျွန်တော်က ဘကြီးထင်သလို ပြဿနာကောင်လေး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အမေ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့လို့ အမေပျောက်လိုက်ရှာချင်နေတဲ့ သားတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုးတွေဆိုတာလဲ ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင် မသိပါဘူးဘကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အားကိုးခင်တွယ်စရာဆိုလို့ အမေပဲရှိတာပါ၊ အခုတော့ ... ကျွန်တော်မှီခိုနေရတဲ့ အမေကဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ ထားပြီးထွက်သွားတာလေ၊ ကျွန်တော် အမေ့ကိုလိုက်ရှာမှ ဖြစ်မယ်၊ အမေနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ် ဘကြီး ...

“ဟေ့ ... ဒါကမင်းအပိုင်းလေ၊ မင်းဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အခုဟာက ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မင်းဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ ... အိမ်လိပ်စာလည်း မင်းဆီမှာ အတိအကျမရှိဘူးလေ ... တော်ကြာနေ ငါ့ဆီသောင်တင်ရင်ခက်ပြီ၊ ငါ့အလုပ်ရှင်က သူများ တွေလို မဟုတ်ဘူး ကွ ... တအားဂျီဂျောင်ကျတာ၊ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး ...”

“ဘကြီးရယ် ... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ အနူးအညွတ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ကိုမရောက်ရောက်အောင်သွားမှ ကိုဖြစ်မယ် ဘကြီး ... အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ ... အမေရှိနေတာသိလျက်နဲ့ ကျွန်တော်မရှာနိုင်ခဲ့ရင်အမေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီးဝေးကွာရတော့မှာ ဘကြီးရဲ့ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားပေးပါဗျာနော် ...ဘကြီး ...”

“ဟေ့ ... ကောင်လေး၊ မင်းကရန်ကုန်မြို့ကိုမရောက်ဘူးသေးလို့ ကွ၊ နေရပ်လိပ်စာလည်း ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုရှာဖို့ ဆိုတာလုံးဝ မလွယ်ဘူးကွ၊ မင်းရွာကိုပြန်နေပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုခုမှာ ခိုကပ်နေတာက မင်းအတွက်ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော်ရွာမပြန်ဘူး”

“ကျွတ် ...”

ဦးဘရွှေတစ်ယောက် တစ်ချက်စုပ်သပ်လိုက်မိသည်။ ။

အာရုံစားစရာတွေနဲ့ ချည်း သူတွေ့နေရတာကို၊ ကောင်လေးကိုကြည့်ရတာ ရန်ကုန်ကို မရောက်ရောက်အောင်သွားမယ့်ပုံ။

သူသွားတာကို နောက်ယောင်ခံပြီး ဒီကောင်လေးလိုက်တော့မယ်ဆိုတာ ဦးဘရွှေရိပ်မိသည်။ ။

ခက်တာက...

ကောင်လေးအသက်အရွယ်က တအားကိုငယ်လွန်းနေသေး၏။အသက်ရှစ်နှစ်သားအရွယ်လေးနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲသွားလာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တော်ကြာနေ အန္တရာယ်ဖြစ်နေဦးမည်။

“ဘကြီး ...”

“ဘာလဲ ...”

“ဒါ... ဒါလေးက ကျွန်တော့်မှာ ပါတဲ့ ပိုက်ဆံအကုန်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ရောက်အောင်ခေါ်သွားပေးပါ ဘကြီးရယ်၊ လမ်းစရိတ်အဖြစ်သုံးပြီး လမ်းပြခေါ်သွားပေးပါဗျာ ... ရန်ကုန်ကိုရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘကြီးစိတ်မရှုပ်စေရပါဘူးဗျာ၊ ဘကြီးနောက်ကိုကျွန်တော်လုံးဝမလိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နေခဲ့မှာ ပါ ... အမေ့ကို ကျွန်တော်ရှာချင်လို့ ပါ၊ အမေမရှိဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေလို့ ဘာမှ မထူးဘူးလေ ... အမေ့ကိုမတွေ့တွေ့အောင် ကျွန်တော်လိုက်ရှာမှာ ၊ ဘကြီးကူညီပါနော် ... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ဘကြီးရယ် ...”

အမုန်းမိုးလေးတစ်ယောက် ...။

အမည်လဲမသိ၊ တစ်ခါမျှလည်း သိဖူး၊ ခင်ဖူးခြင်းမရှိသော ရန်ကုန်သွားမည့် လူကြီးရှေ့တွင် ခူးလေးထောက်၊ ခေါင်းလေးငုံ့ကာပင် တောင်းပန်နေမိတော့သည် ။

ထိုလူကြီးက လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလားဆိုတာလဲ သူမသိပါ၊ ဝေခွဲစဉ်းစားတတ်တဲ့ အရိပ်အကဲခတ်တတ်တဲ့ အသိစိတ်လည်း မရှိသေး။ အဓိက ရန်ကုန်ရောက်ဖို့ တစ်ခုတည်းသာသူ့ခေါင်းထဲရှိသည် ။

ဒီလူကြီးက ရန်ကုန်ကိုသွားမှာ လေ။

အရေးကြီးတာ ...

ရန်ကုန်ကိုရောက်ဖို့ ပါပဲ။

အမေ ...

အမေ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမယ်။

ဒါ ...

အမုန်းမိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲဖြစ်သည် ။

ကျန်တာတွေဘာတစ်ခုမှ သူ့ခေါင်းထဲ ရှိမနေပါချေ။

*

အခန်း(၃)

“ဦးဘရွှေ ... ဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အလုပ်ထွက်တော့မယ်ဆိုတာ ဘာစကားလဲ ... ဦးဘရွှေ”

“ဟို ... ဟိုလေ ဒီလိုပါဆရာ ... ကျွန်တော် အခုလိုပြောရတာ ဆရာတို့ ကို အားနာလို့ ပါ။ ဒီအလုပ်အပေါ်ကျွန်တော် သံယောဇဉ်တကယ်ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က အရင်တုန်းကလို လူလွတ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ ... ကျွန်တော့်ညီမလေးဆုံးသွားတော့ ကလေးတစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲ စောင့်ရှောက်ရမှာ ဆိုတော့ ... ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့ရပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ... ဆရာတို့ ဆီကခွင့်ပြုချက်မရဘဲ လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ... ”

“ဒီကောင်လေးက ...”

“ကျွန်တော့် တူလေးပါဆရာ ... ဆုံးသွားတဲ့ ညီမလေးရဲ့ ကလေးပါ၊ အမေ မရှိတော့ရွာမှာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ မဖြစ်တော့လို့ ခေါ်လာရတာပါ ဆရာ ...”

ဦးဘရွှေစကားကြောင့် အလုပ်ရှင်သူဌေးကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အမုန်းမိုးထံရောက်ရှိလာ၏။ အလိုမရှိ၊ မနှစ်မြို့တဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေပါ။

“အို ... မဖြစ်ဘူး ...လုံးဝမဖြစ်ဘူး ... ဦးဘရွှေတို့ ကတော့ တကယ့် ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်ချလာတော့တာပဲ။ ခွင့်ပြန်မယ်ဆိုပြီးသွားတာ၊ ပြန်လာတော့လွတ်လွတ်လပ်လပ်လာခဲ့ပေါ့။ ခုတော့ ကလေးတို့လို့ တွဲလောင်းနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ... ခေါ်လာတာကလည်း ယောက်ျားလေး၊ သမီးနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်လေး၊ ဒါကိုခြံထဲမှာ ခေါ်ထားရမှာ ဘယ်လိုမှ ကိုမဖြစ်ပါဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ...”

ဘကြီးအလုပ်ရှင်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်ဟန်ရှိသူကလည်း ဘကြီးရွှေကိုအပြစ် တင်စကားလည်း ပြောရင်း အမုန်းမိုးကိုလည်း ကြည့်ရင်း ခေါင်းတစ်ခါ ခါနင့်ပင် ငြင်းနေတော့သည်။ ။

အမုန်းမိုးကို ဘယ်သူကမှ လက်ခံမထားချင်ကြဘူးလေ။

ဒါကြောင့် ...

ခါးခါးသီးသီးကိုငြင်းဆန်ကြတာပေါ့။

“ဦးဘရွှေ ...”

“ဗျာ ...ဆရာ ”

“ဒီကောင်လေးကို ရွာမှာ စောင့်ရှောက်ခိုင်းလို့ မရဘူးလား၊ ဆွေမျိုး နီးစပ် တစ်အိမ်အိမ်ကိုပိုက်ဆံပေးပြီး နေခိုင်းရင်ရော၊ ဦးဘရွှေ ...အဲဒီစ ရိတ်ကို ကျွန်တော်ပဲပိုပေးပါ့မယ် အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလား”

ဦးဘရွှေ ခေါင်းကိုလေးတွဲစွာပင် ခါယမ်းလိုက်မိပါသည်။ ။

သူဌေးကြီးနေမင်းအုပ်ရဲ့ ခြံဝန်းကြီးထဲမှာ ခြံစောင့်တာဝန်ရော၊ ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကိုရော လုပ်ကိုင်ရသည်။ ။ အရက်သေစာ အသောက်အစားကင်းပြီး အလုပ်တာဝန်ကျေပွန်လွန်းတဲ့ ဦးဘရွှေ ကို သူဌေးကြီးနေမင်းအုပ်က သဘောကျသည်။ ။ သူ့ရဲ့ မိသားစုတွေကို စိ

တံချယုံကြည်ရလောက်အောင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်
လောက်ပင်ရှိနေပြီ။

ဦးဘရွှေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြဿနာ၊ ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ မရှိ၊ သူ
ဌေးကြီး ဦးနေမင်းအုပ် ခေါင်းအေးရလောက်တဲ့ အလုပ်သမားကောင်း
တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည် ။

ဒါကြောင့်လဲ ...။

သူက အလုပ်ထွက်တော့မယ်ဆိုလိုက်တာနှင့် ဦးနေမင်းအုပ်တအံ့တ
ဩနှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောနေခြင်းပဲ ဖြစ်သည် ။ ဦးဘရွှေကို အလုပ်က
နေမထွက်စေချင်ဘူးလေ။

ဦးဘရွှေမှာ လည်း ကိုယ့်အခက်အခဲနှင့်ကိုယ်။

အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်အောင်ခေါ်လာ
ခဲ့ပြီးပြီ၊ အစကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့
ကိုယ်ပဲဆိုပြီး လမ်းခွဲဖို့ စဉ်းစားမိသည် ။

သို့သော် ...

ရှစ်နှစ်သားဆိုတဲ့ အရွယ်သာရှိသေးတဲ့ အားကိုးရာမဲ့ ကလေးတစ်
ယောက်ကိုပစ်ထားရက်နိုင်သည့်စိတ်နှင့် သူပဲခေါ်လာခဲ့မိတော့၏ ။

သိပြီးသားပါ။

ခြံကြီးထဲမှာ ဆက်ပြီးနေထိုင်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဦး
ဘရွှေသိပြီးသားပါ။ အမုန်းမိုးကို သူတို့ ဘယ်လိုမှ အလိုမရှိနိုင်ဘူးလေ။
ဦးဘရွှေရည်မှန်းထားတာက သူဌေးကြီးဦးနေမင်းအုပ် တစ်ခြားအလုပ်
တစ်ခုခုရဖို့ ပဲ။

သူဌေးကြီးဦးနေမင်းအုပ်မှာ လုပ်ငန်းတွေအများကြီးရှိပါသည် ။
ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေရော၊ အိမ်အလှဆင်သည့်လုပ်ငန်းတွေ
ရော ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူတစ်ယောက်၊ ဆိုင်ခွဲတစ်ခုခုမှာ ညစောင့်အဖြစ်
ပဲနေရာရရ ဦးဘရွှေလုပ်ချင်ပါသည် ။

အဓိက...

ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ ဦးဘရွှေနဲ့ အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးတို့ နှစ်
ယောက်အတွက် နေထိုင်စရာနေရာတစ်ခုပဲ။

“ပြောလေ ... ဦးဘရွှေ၊ ကျွန်တော်ပြောသလိုလုပ်လို့ မရနိုင်ဘူးလား
၊ ကျွန်တော် ဦးဘရွှေကိုလက်မလွှတ်ချင်ဘူးဗျာ၊ ခြံအတွက်ရောအိမ်က
မိသားစုတွေလိုအပ်ရင် လိုအပ်သလိုဝယ်ခိုင်းစရာရှိရင် ကားနဲ့ သွားပြီးဝ
ယ်ပေးနိုင်တဲ့ အတွက်ရောကျွန်တော် ဦးဘရွှေနဲ့ စိတ်ချလက်ချထားနိုင်
တယ်လေ၊ ဦးဘရွှေအလုပ်ထွက်မှာ တော့ မလိုလားတာအမှန်ပဲ ... တစ်
ခုခုစဉ်းစားပေးပါဦးလား ဦးဘရွှေ ...”

“ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်မထွက်ချင်ပါဘူး၊ နှစ်တွေအကြာကြီးနေ
လာတာ သုသုတစ်သက်မက ရှိနေတာပဲဟာ၊ သုသုဆိုရင်
ကိုယ့်လက်ပေါ်မှာ ပဲ ကြီးပြင်းလာလို့ သံယောဇဉ်တောင်ဖြတ်မရပါဘူး
ဆရာသမားရယ် ... အခုလည်း ဆရာသမားဆီကိုရောက်အောင်လာခဲ့
တာ၊ ဒီခြံထဲက အလုပ်မရရင် တစ်ခြားနေရာမှာ ညစောင့်အလုပ်လေးပဲ
လုပ်ရလုပ်ရတောင်းချင်လို့ ပါ ... ခြံထဲမှာ နေလို့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးဆို
တာ ကျွန်တော်နားလည်ပြီးသားပါ ဆရာသမားရယ် ... ကျွန်တော်တို့ နှ
စ်ယောက်အတွက် ကျောတခင်းစာလေးအိပ်စက်ခွင့်ရဖို့ ပါပဲ ... အဲဒါက
အဓိကကျနေလို့ ပါ ”

ဟူး ... ။

ဦးနေမင်းအုပ် သက်ပြင်းမောကြီးကို ဟူးခနဲနေအောင်ပင်မှုတ်ထုတ်
လိုက်မိသည်။ ။

ဦးဘရွှေက ...

ခြံစောင့်နေရာမရလည်း သူ့လက်အောက်က တခြားအလုပ်ခွင်တစ်
ခုခုမှာ လုပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းနေသည်။ ။ ဦးဘရွှေအတွက် သူ့စီစဉ်ပေးလို့ ရ
၏။ ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ပဲလေ။ စိတ်ရှည်
သည်းခံသည့်အပြင် ခိုင်းသမျှအလုပ်ကိုလည်း တိတိကျကျလုပ်ဆောင်
တတ်တဲ့ ဦးဘရွှေလိုလူတစ်ယောက်ကို ဦးနေမင်းအုပ်လည်း အလိုရှိပါ
သည်။ ။

ခက်တာက ...

ဦးဘရွှေကို ခြံထဲမှာ ပဲ မိသားစုကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ထားချင်တာ။ ဇနီး
သည် နှင်းဒါလီနှင့်လည်း အဆင်ပြေသည်။ ။ သမီးလေး သုသုနဲ့ လည်း
သင့်မြတ်တဲ့ အတွက် မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လိုရင်းနှီးနေတဲ့ ဦးဘရွှေ
ကို ခြံထဲမှာ ပဲ နေစေချင်မိ၏။ ။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် ... ဦးဘရွှေတို့ ကတော့ရွာကိုခဏခွင့်ပြန်ခို
င်းလိုက်တာ စိတ်ရှုပ်စရာထုပ်ကြီး သယ်ချလာတော့တာပဲ၊
အဲဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်မှန်းသိရင် ကျွန်မ မပြန်ခိုင်းပါဘူး ...”

ဒေါ်နှင်းဒါလီ အသံလေးထွက်ကာ ညည်း၏။ ။

“ဒါလီကလည်း ကွာ ... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဦးဘရွှေမှာ လည်း မတ
တ်သာတဲ့ အဆုံးအခုလိုလုပ်လာခဲ့ရမှာ ပေါ့၊ မောင်ကတော့ ဦးဘရွှေကို
အိမ်မှာ ပဲအရင်ကလို နေစေချင်တာ၊ တခြားနေရာပေးလို့ တော့ရပါတ
ယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းတို့ တွေနဲ့ နေသားကျနေပြီးသားလူဟောင်းမို့လို့ စဉ်း

ဦးနေမင်းအုပ်က ဇနီးသည် နှင့်
ဘယ်လိုလုပ်ရင်ထားလျှင်အဆင်ပြေနိုင်မလဲ စဉ်းစားနေကြသည်။ ။

“ဒါလီတို့ အတွက်ပဲ မောင်ကအဓိကထားစဉ်းစားပေးနေတာပါ။ ဒီလိုလုပ်ကွာ ... ဦးဘရွှေကို ဒီမှာ ပဲနေခိုင်းလိုက်တော့၊ ကလေးတွေကငယ်ပါသေးတယ် ဒါလီရယ် ...နောက်တော့လည်း တစ်မျိုးစဉ်းစားပြီးအစီအစဉ်ပြောင်းရတာပေါ့။ ဒါလီတို့ အတွက်က ဦးဘရွှေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်လေးကလည်း ဦးဘရွှေမစောင့်ရှောက်လို့ မှ မရတာ ... လက်ခံထားလိုက်တော့ကွာ ”

ဦးနေမင်းအုပ်က နောက်ဆုံးတော့ ခိုင်မာပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပေးခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်နှင်းဒါလီ စိတ်မကြည်လင်ပေမယ့် ခင်ပွန်းသည် ပြောတာကလည်း မှန်နေတာကြောင့် လက်ခံဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ။

“ဦးဘရွှေကတော့နော် တကယ့်ကိုခေါင်းစားစရာလုပ်လာတယ် ...”

ဦးဘရွှေကို အပြစ်တင်မိ၏။

“စိတ်ချပါ ... ဆရာကတော်ရယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိပါတယ်၊ ဆရာကတော် စိုးရိမ်သလိုမျိုးတွေဖြစ်မလာစေရပါဘူး၊ ဒီကလေးကြီး လာရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့လမ်းသူလျှောက်သွားခိုင်းမှာ ပါ ... အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ခဏပဲ မှီခိုမှာ ပါဆရာကတော်ရယ် ...ကျွန်တော်လည်း သုသုကိုမမွေးရုံတမယ်ပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူပါ၊ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်ဗျာ ...သုသုလေးကိုအမြင့်ဆုံးမှာ ပဲ ရှိစေချင်ပါတယ် ...”

“အမလေး... ဦးဘရွှေ၊ အဲဒီစကားကြားရတာ ကျွန်မတကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ရပြီ ... ရပြီ၊ ဦးဘရွှေ အရင်အတိုင်းပဲခြံထဲမှာ ဆက်နေတော့ ကျွန်မစိတ်ချသွားပြီ ဦးဘရွှေရယ် ...၊ အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ဒေါ်နှင်းဒါလီတစ်ယောက်အခုမှ ပဲ ပြုံးရယ်နိုင်တော့၏ ။

ဦးဘရွှေ တမင် ထိုစကားကိုရွေးပြီး ပြောမိတာလေ။ နှင်းဒါလီရဲ့ စိတ်ကိုသိသည် ။ အင်မတန်မှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြီးတဲ့ မိန်းကလေး။ ဦးဘရွှေ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး သုသု(ခေါ်)သုန္ဒြေမင်း အုပ်ရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် မဟုတ်ပါလား။ဒါကတော့ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စဉ်းစားရမှာ ပဲလေ။ အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိ၊ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိရအောင် အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ဘဝက ခေါင်းထဲထည့်ချင်စရာမှ မရှိတာ။

ဦးဘရွှေတောင် အဲဒီကိစ္စမှာ သဘောမတူဘူး။

အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အခြေအမြစ်လဲမရှိ၊ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သူသားသမီးမှန်းလဲမသိ။အခုတောင် ဦးဘရွှေသနားပြီးလက်ခံထားလို့ နေစရာ မှီခိုစရာလေးရသွားတာ။

ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖို့ တော့ ဦးဘရွှေ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည် ။ ၁၂

ကလည်း ... အရွယ်မရောက်သေး၊ မသွားတတ် မလာတတ်၊ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်သေးတဲ့ အချိန်မို့သာ။

သူဌေး ဦးနေမင်းအုပ်ကတော် နှင်းဒါလီကိုလည်း ဦးဘရွှေ ကျေးဇူးတင်မိသည် ။ ဦးဘရွှေအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိကြလို့ လေ။ ဦးဘရွှေမို့သာ အခုလိုလက်ခံတာ၊ တစ်ခြားအလုပ်သမားတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ထွက်သွားရတာကြာလှပြီ။

“ဦးဘရွှေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

“ဒီနေ့တော့ ခရီးကလည်း ပန်းလာတာသွားနားကြဦးအလုပ်ကို နောက်နေ့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်းစလုပ်ပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ဆရာရဲ့ စေတနာနဲ့ သံယောဇဉ်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မပစ်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်ကတာဝန်ပြန်ကျေပွန်စေရပါစေမယ် ဆရာ ...”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... ဦးဘရွှေရယ်”

“ကဲ ... ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး၊ နေရာလေးချပေးချင်လို့ ...”

“ကောင်းပြီ ... ဦးဘရွှေ ... သွား ... သွား”

ဦးဘရွှေ တစ်ယောက်နေရာကနေထရပ်ကာအလုပ်ရှင်သူဌေးလင်မယား ရှေ့ကနေ ခပ်ရိုရိုလေးထွက်လာခဲ့သည် ။ ဦးဘရွှေ အနောက်ကနေ အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးလည်း ကပ်ပြီးလိုက်ပါလာ၏။

ဦးဘရွှေတစ်ယောက် ရှေ့ကနေဦးဆောင်ပြီး သူတို့ နေဖို့ အတွက် ပေးထားသောအလုပ်သမားသစ်လုံးအိမ်လေးဆီ ဦးတည်ကာ အမုန်းမိုး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ခေါ်သွားမိသည်။ ။

ယခင်က ထိုသစ်အိမ်လေးမှာ ဦးဘရွှေတစ်ယောက်တည်းနေတာ လေ။ သစ်လုံးအိမ်လေး ဘေးမှာ ခွေးလှောင်အိမ်ရှိသည်။ ။ညဆိုလျှင်ခြံ ထဲခွေးတွေကိုအစောင့်လွှတ်ထားရ၏။ ။တစ်ခြားအလုပ်သမားတွေကတိုက်ကြီးထဲမှာ နေကြသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် အမုန်းမိုး ...”

“ဗျာ ... အဘရွှေ ...”

“မင်းကြောင့် ငါဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ခဲ့ရသလဲ သိလား၊ ငါတောင် နေစရာနေရာမရှိဖြစ်တော့မလို့ သူဌေးကသဘောကောင်းလို့ အဆင်ပြေသွားတာ၊ ဒါကြောင့် ...မင်းကိုခေါ်မသွားချင်တာပေါ့၊ အမုန်းမိုးရ၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့အခက်အခဲနဲ့ ငါရှိတာကို၊ ခုတော့ ... အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ မင်း နေခွင့်ရပြီ”

အမုန်းမိုး ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေမိသည်။ ။ အဘရွှေကြောင့် သူဌေးကနေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

အစကတော့ ...

ရန်ကုန်မြို့ရောက်တာနဲ့ အမေ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပစ်လိုက်မည်ဆိုပြီး အားခဲထားတာလေ။ အခုတော့ ... သူ့စိတ်ကူးတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီ။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲ ရထားလေးထိုးရပ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ စင်္ကြန်တစ်လျှောက် နေရာလပ်မရှိအောင်ပြည့်နှက်နေတဲ့ လူတွေ။ ပြီးတော့ ... သူတစ်ခါမျှမမြင်ဖူးတဲ့ ကားတွေဖြတ်မောင်းနေတာ ကားလမ်းနှစ်ဖက်မှာ

အပြည့်။ ကားလမ်းပင် အဘရွှေအကူအညီနှင့်မနည်းကူးခဲ့ရသည်။ ။

ဒီလောက်ဆို ...

အမုန်းမိုးနားလည်ပြီလေ။

ရန်ကုန်မြို့ထဲကျင်လည်ဖို့ အများကြီးကြိုးစားရဦးမယ်ဆိုတာပေါ့။ ဦးဘရွှေကိုတော့ အထူးပဲကျေးဇူးတွေတင်နေမိသည်။ ။ အမုန်းမိုးကို သူတူသားဆိုပြီး ဟန်ဆောင်ခိုင်းကာ အလုပ်ရှင်တွေဆီ ခေါ်သွားခဲ့၏။

ခုတော့ ...

အမုန်းမိုးအတွက် နေစရာ၊ စားစရာတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ဒါတွေဟာ ... ဦးဘရွှေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ဦးဘရွှေသာမက ယ်လျှင် သူ့ဘဝ လမ်းဘေးအိပ်၊ လမ်းဘေးစား ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

“အမုန်းမိုး ”

“ဗျာ”

“မင်းနဲ့ ငါ့အတွက် မှီခိုစရာဆိုလို့ သူဌေးဦးနေမင်းအုပ်ပိုင်တဲ့ ဒီနေမဟာစံအိမ်တော်ကြီးပဲရှိတယ်။ ဒီနေမဟာခြံကြီးထဲမှာ မှီခိုနေတဲ့ အလုပ်သမားတိုင်း ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်းနေမှ အရှည်သဖြင့်နေလို့ရတယ်။ စည်းကမ်းချိုးဖောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းအလုပ်ကနေထုတ်ပယ်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ...မထွက်သွားချင်ရင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနားလည်အောင်ပြောရရင် လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အလုပ်ကိုကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကကလေးသာသာဆိုတော့ သူတို့ ခိုင်းဖို့ မစဉ်းစားပါဘူး၊ အဲ ... မခိုင်းလည်း အလိုက်သိသိနဲ့ တော့ မင်းလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကိုပိုင်းကူပေါ့ကွာ၊ ဒါမှ လည်း ထမင်းကျွေးရတဲ့ သူက မင်းကိုကြည်ဖြူမှာ ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား အမုန်းမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘကြီးရွှေ၊ သားဝိုင်းကူပါမယ်”

“အေး ... ငါမင်းကို တစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်၊ အဲဒါ သူဌေးကြီးနေမင်းအုပ်နဲ့ ဒေါ်နှင်းဒါလီတို့ ရဲ့ သမီး သုန္ဒြေမင်းအုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ... မင်းအဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဝေးဝေးနေရမယ် အမုန်းမိုး ၊ သုသုအနားကို မင်းလုံးဝသွားခွင့်မရှိဘူး၊ သုသုဆိုတာ အိမ်မှာ ခေါ်တဲ့ နာမည်ပဲ အမုန်းမိုး ... သူနဲ့ မင်း လုံးဝသွားမပတ်သက်ရဘူးကြားလား ...”

သုန္ဒြေမင်းအုပ်(ခေါ်)သုသုတဲ့ ။

အမုန်းမိုး လုံးဝမပတ်သက်ရမယ့်ကောင်မလေး။ သတိထားရှောင် နေရမယ့် ကောင်မလေးဖြစ်သည် ။

ဒါက ...

အဘရွှေရဲ့ အထူးသတိပေးချက်ဖြစ်သည် ။

အမုန်းမိုးခေါင်းလေးပဲညိတ်ကာ ကတိပေးမိ၏။ အမုန်းမိုးသေချာလို က်နာဖို့ လည်း ဆုံဖြတ်ပြီးသားပဲလေ။ အမုန်းမိုးအတွက် နေစရာကမရှိ မဖြစ် လိုအပ်နေတာမဟုတ်လား။

ဒီနေ့မဟာစံအိမ်တော်ရှိတဲ့ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အမိုးအရိပ်လုံခြုံ စွာဖြင့် နေထိုင်ခွင့်သူရခဲ့ပြီ။ ဒါကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ မှ လက်လွှဲ တ်ဆုံးရှုံးခံလို့ မဖြစ်ပါ။ အမေ့ကို ပြန်တွေ့အောင်ရှာနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး က ဒီရန်ကုန်မြို့မှာ ပဲ အများ ဆုံးရှိနေသည် မဟုတ်လား။

အဓိက ...

အမုန်းမိုး အမေနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ရရေးပါပဲ။

မတွေ့တွေ့အောင်ကိုရှာမည်။

“အမုန်းမိုး ”

“ဗျာ ...”

“ငါပြောတာ ကြားရဲ့ လားကောင်လေး ... မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ...”

“ ဟို ... ဟိုလေ ... အမေ့ကိုသတိရသွားလို့ ပါဘကြီးရွှေ၊ ဘကြီးရွှေပြောတာ ကျွန်တော်ကြားပါတယ်၊ သုသုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေရမယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“အေး ပြီးရော၊ မင်းကြားတယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါကစိတ်ပူလို့ ကြိုပြီးသတိပေးနေရတာ၊ ပြီးတော့ မင်းသိပ်လည်း မဆော့နဲ့ ဦးနော် ကောင်လေး... ခြံပိုင်ရှင်သူဌေးတွေငြိုငြင်သွားရင် မင်းနဲ့ အတူငါပါ နေစရာမရှိဖြစ်နေဦးမယ် ကြားလား အမုန်းမိုး ...”

“ကျွန်တော် မဆော့ပါဘူး ဘကြီးရွှေ ... အရင်ကတည်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မဆော့ဖြစ်ဘူး၊ အမေကအရမ်းအလုပ်များ လို့ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေရတာနဲ့ မကစားဖြစ်တော့တာပါ”

အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ စကားကိုကြားလိုက်ရတဲ့ ဦးဘရွှေပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည် ။ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်ရရှိခဲ့တဲ့ ဘဝက ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။ အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးသာချလိုက်မိတော့သည် ။ နောက်ထပ် တားဆီးကန့်သတ်သည့် စကားမျိုးတွေလည်း မပြောဖြစ်တော့ချေ။

ခြံအနောက်ဘက်ထောင့်နားတွင် ဆောက်ထားသော သစ်သားပျဉ်

ထောင်အိမ်လေးရှေ့တွင် နှစ်ယောက်သားခြေစုံရပ်မိကြ၏။

“အမုန်းမိုး ... ဒါငါတို့ နှစ်ယောက်နေရမယ့် နေရာပဲ ...”

အမုန်းမိုး ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါ သော့ဖွင့်လိုက်ဦးမယ် ...”

အဘရွှေက ခတ်ထားသော တံခါးသော့ခလောက်ကို ဖွင့်နေသည်။
အမုန်းမိုး ရွာကနေယူလာသော အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်လေးကို ရင်ဘတ်မှာ ပွေ့ပြီး တင်းတင်းလေးပိုက်ထားမိ၏။

ဒါဟာ ...

အမုန်းမိုးဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ ဘဝအစပဲလေ။

အခုချိန်ထိတော့ အဆင်ပြေပြေရှိနေသေး၏။ ကံကောင်းတယ်လို့ ပဲ
ပြောရမလား။ အဘရွှေနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာ အမုန်းမိုးအတွက်တော့
နတ်သကြားတွေနှင့် ဆုံခဲ့ရသလိုပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဘာမှ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ဘဲ အမုန်းမိုးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ဖေးမ
နေ၏။

အဘရွှေကြောင့်ပဲ အမုန်းမိုး အခုလိုအေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်တာ
လေ။

ကျေးဇူးတွေတင်နေမိသည်။

ရင်ထဲကနေ။

ကျေးဇူးတွေအထပ်ထပ်တင်နေမိပါတော့သည်။

